

Historický (etymologický) pravopis vycházející ze staroseverštiny, resp. islandštiny. Mnoho společných rysů s islandštinou a západonor. dialekty: západosev., resp. „*ostrovní jazyk*“.

Výslovnost - výrazně odlišná od pravopisu:

- úplná ztráta frikativ „ð“ a „g“ (v intervokální pozici) – jen zbytky v kombinacích s jinými souhláskami
- úplná palatalizace „k“, „g“ a „sk“ před předními samohláskami a skupin gj/dj, kj/tj/(hj), sj/skj/stj
- výslovnost mnohých samohl. skupin stejná jako v islandštině (a západonor. dialekttech): hv [kv], ll [dl], rn [dn], nn [dn] (po ei/oy + dial.), rs (retroflex. š)
- další faer. specifika: dativní „-um“ [un]; další skupiny (-ðr- [gr], asimilace do dlouhých plosív: -ðg- [g:], -ðk- [ʰk:], -gd- [d:], -vd- [d:])

- samohlásky – viz tabulka z GR str. 19 – systematický *kvalitativní* rozdíl mezi dlouhými a krátkými: dlouhé jsou zavřené, krátké otevřené
- nerozlišuje se „i/y“ ani „a/æ“
- diftongizace všech starosev. dlouhých samohlásek í, á, ó, ú (s výjimkou í/ei/oy ale v krátké verzi zase jen jako monoftongy!)
- diftongizace dokonce i u později prodlouženého/dlouhého „a“!
- spec. výslovnost skupin: -ógv- [egv], -úgv- [igv]; -ang-/-angi- [eng/eňdži], -eingi-/-einki- [oiňdži/oiňči]